

ISTENEK ÉS SZÖRNYEK **ÁLMAI**

LAINI TAYLOR

DREAMS OF

GODS &
MONSTERS

ISTENEK ÉS SZÖRNYEK **ÁLMAI**

LAINI TAYLOR

DREAMS OF

GODS &
MONSTERS

KOSSUTH KIADÓ

A kiadás alapja:
Laini Taylor: *Dreams of Gods and Monsters*
This edition first published in 2014
by Little, Brown and Company,
a division of Hachette Book Group, Inc.
1290 Avenue of the Americas,
New York, NY 10104

Fordította
Rusznyák Csaba

Szerkesztette
Winter Angéla

ISBN 978-963-636-345-1

Minden jog fenntartva

© Laini Taylor 2014
Cover art © Jelena Kevic Djurdjevic
Cover design © Karina Granda
Cover © Hachette Book Group, Inc.
© Kossuth Kiadó 2024
© Hungarian translation Rusznyák Csaba 2024

Jimnek, a boldog középőnek

*Egyszer régen...
egy angyal és egy ördög a szívükre
szorították a kezüket,*

és elhozták az apokalipszist.

I.

Rémálomfagy

Rángó ideg és ivöltő vér, vad, tajtékzó, veszett és felemészto, és szörnyű és szörnyű és szörnyű...

– Eliza. *Eliza!*

Egy hang. Éles fény. Eliza ébrenlétbe zuhant. Mert ilyen érzés volt: zuhanás és fájdalmas becsapódás.

– Álom volt – hallotta saját hangját. – Csak egy álom volt. Semmi baj.

Hányszor ejtette már ki életében e szavakat? Többször, mintsem számon tudta volna tartani. De most először szólított meg velük egy férfit, aki hősi hevülettel, szeghúzó kalapácsot lóbálva rontott be a szobájába, hogy megvédje gyilkos támadójától.

– Hallottam..., hogy sikoltozol – mondta a szobatársa, Gabriel, miközben a tekintete ide-oda villant a helyiség sarkai között, mégsem talált egyetlen gyilkost sem. Ágytól összegyűrten, tébolyodott éberségben tartotta lesújtásra készen a kalapácsot. – Mármint hogy... tényleg, tök *durván* sikoltozol.

– Tudom – válaszolta Eliza száraz torokkal. – Megesik néha.
– Felült az ágyon. A szívverése akár az ágyútűz, végzetszerűen és mélyen visszhangzott végig az egész testében, és bár a szája kiszáradt, és kapkodta a levegőt, azért próbált közömbös hangot megütni. – Bocs, hogy felébresztettelek.

Gabriel értetlenül pislogva eresztette le a kalapácsot.

– Nem ez a lényeg, Eliza. Sose hallottam a való életben így sikoltani valakit. Olyan volt, mint egy horrorfilmes sikoly.

Ez mintha lenyűgözte volna a férfit.

Hagyj békén. Kérlek... – akarta mondani Eliza. Remegni kezdett a keze. Tudta, hogy hamarosan már nem lesz képes uralni, és nem akarta, hogy bárki is lássa. Az álom után jellemzően elég csúnya adrenalinroham törhet rá.

– Esküszöm, semmi bajom, oké? Csak...

Basszus.

Remegés. Fokozódó nyomás, csípés a szemhéja mögött, és tudta, hogy semmit sem tehet ellene.

Basszus, basszus, basszus.

Kétrét görnyedt, arcát az ágytakaróba rejtette, és kitört belőle a feltartóztathatatlan zokogás. Bármilyen rossz volt is az álom – márpedig *rossz* volt –, az utóélete még szörnyűbb, mert bár tudatánál volt, mégis tehetetlen maradt. A borzalom – a borzalom, a *borzalom* – vele maradt, és jött vele valami más is. Jött az álommal, ahogy mindig, csak hogy nem múlt el vele, hátramaradt, mint valami, amit kimosott a partra a hullámvás. Valami rettenetes – egy bűzlő leviatánhulla, ami elméje tengerpartján rohad. A megbánás. De egek, micsoda vértelen szó ez erre. Az

érzés, amit az álom kiváltott belőle: késélek és iszonyat pánikja, mely a *bűntudat* vörös és húsos, gennyedző sebén éktelenkedik.

De miért érzett bűntudatot? Ez volt az egészben a legrosszabb. Mert... Édes istenem, kimondhatatlan és mérhetetlen dolgot tett. Abszolút mérhetetlent. Az összes létező időben és térben soha nem hajtottak még végre ennél rosszabb cselekedetet, és a bűntudat egyedül őt gyötörte. Lehetetlenség volt, és ha Eliza kicsit eltávolodott az álomtól, látta, hogy nevetséges az egész.

Nem tett és soha nem is tenne... *ilyet*.

De amikor az álom elragadta, mindez nem számított – se a logika, se az értelem, még a fizikai törvények sem. A borzalom és a bűntudat mindet megfojtotta.

Szar ügy.

Amikor a zokogás végre elmúlt, és felemelte a fejét, látta, hogy Gabriel az ágy szélén ült együttérző és riadt tekintettel. Volt Gabriel Edingerben egyfajta hetyke udvariasság, ami jó eséllyel előre jelezte, hogy a nem túl távoli jövőben rákap a csokornyakkendő-viselésre. Vagy akár a monokliéra. Neurológus volt, valószínűleg a legokosabb ember, akit Eliza ismert, és az egyik legkedvesebb is. Mindketten kutatóként dolgoztak a Smithsonian Nemzeti Természettudományi Múzeumban. Jóban voltak, ha barátoknak nem is lehetett nevezni őket, amíg Gabriel barátnője tavaly elköltözött New Yorkba a posztdoktorija miatt, és a férfinak kellett egy szobatárs, hogy a bérleti díjat fizetni tudja. Eliza tisztában volt azzal, hogy kockázatot vállal a magánélet és a munka összemosásával, még hozzá pontosan ezért. *Ezért*.

A sikoltozásért. A zokogásért.

Senkinek nem telne nagy erőfeszítésébe feltárni az... abnormalitás mélységeit, amelyekre Eliza az életét építette. Néha úgy érezte, futóhomokra fektetett deszkákat. De egy ideje már nem zavarta ez az álom, úgyhogy engedett a kísértésnek, hogy normálisnak tettesse magát, és elhiggye, ő nem más, mint egy szárnalmas büdzséből gazdálkodni kénytelen, átlagos, huszonnégy éves doktorandusz. Disszertációs nyomás, gonosz labortárs, támogatási pályázatok, bérleti díj.

Szörnyetegek.

– Sajnálom. Azt hiszem, már jól vagyok – mondta Gabrielnek.

– Oké. – A férfi biccentett, majd némi kínos hallgatás után vidáman hozzátette: – Egy csésze teát?

Tea. Ez aztán a kellemes kis normalitás.

– Igen. Kérek.

És miközben Gabriel elballagott, hogy bekapcsolja a vízforralót, Eliza összeszedte magát. Felvette a köntösét, megmosta az arcát, kifújta az orrát, és szemügyre vette magát a tükörben: az arca felpuffadt, a szeme bevérzett. *Szuper!* Alapjában szép szeme volt, hozzá is szokott, hogy idegenek bókokkal árasztják el: nagy szem hosszú szempillákkal, ráadásul több árnyalattal világosabb a bőrénél – legalábbis amikor a fehérjét nem mázolta rózsaszínre a sírás –, így aztán mintha ragyogott volna. Most szinte beleborzongott, hogy a tekintete egy kicsit... tébolyodottnak tűnt.

– Nem vagy őrült – közölte a tükörképével, ami gyakran hallotta már ezt a kijelentést mint szükséges, rendszeresen hangoztatott megerősítést. *Nem vagy őrült, és nem is fogsz megőrülni.*

Lelke mélyén megbújt egy másik, kétségbeesettebb gondolat is.

Velem nem fog megtörténni. Erősebb vagyok, mint a többiek.

Általában el is tudta hinni.

Amikor Eliza kiment Gabrielhez a konyhába, a sütő órája hajnali négyet mutatott. A tea az asztalon várta egy nyitott bödön jégrém meg egy abból kiálló kanál társasságában. Az ujjával rámutatott:

– Rémálomfagyi. Családi hagyomány.

– Tényleg?

– Hiszed vagy sem, igen. – Eliza próbálta elképzelni a fagyit mint a saját családja reakcióját az álomra, de nem ment. Túl erős volt a kontraszt. Kézbe vette a bödönt. – Kösz – mondta. Né-mán falatozott a fagyiból, kortyolgatta a teáját, és feszülten várta, hogy jöjjenek a kérdések, mert tudta, hogy jönniük kell.

Miről szólsz az álmaid, Eliza?

Mégis hogyan segítek, ha elzárkózol tőlem?

Mi bajod van neked, Eliza?

Mindent hallotta már.

– Morgan Tothról álmodtál, ugye? – kérdezte Gabriel. – Morgan Tothról meg az ő párnaszerű ajkáról?

Oké, ezt még nem hallotta, ezért akaratlanul is felnevetett. Morgan Toth volt a nemezise, az ajka pedig remek rémálomalapanyagként szolgált, de nem, Gabriel messze járt az igazságtól.

– Nem igazán akarok erről beszélni.

– Mármint miről? – kérdezte ártatlanul a férfi. – Mi ez az ez, amiről beszélsz?

– Szép. De komolyan mondtam. Bocs.

– Oké. – Még egy falat fagy, még egy nem kérdés által félbeszakított csend. – Gyerekként nekem is voltak rémálmaim – mondta Gabriel. – Úgy egy évig. Nagyon durvák. Amennyire a szüleimtől tudom, az élet lényegében megállt. Féltem elaludni, és mindenféle rituálékba meg babonákba feledkeztem. Még áldozatokat is felkínáltam. A kedvenc játékaimat, ételt. Állítólag magam helyett a bátyámat is felajánlottam áldozatnak. Erre nem emlékszem, de a bátyám esküszik, hogy így volt.

– Kinek ajánlottad fel? – kérdezte Eliza.

– *Nekik*. Akik az álmomban gyötörtek.

Nekik.

A felismerés szikrája, remény. Ostoba remény. Eliza életében is volt egy „ők”. Racionálisan tudta, hogy csupán elméje konstrukciói, és sehol máshol nem léteznek, de az álmokat követően sokszor nehezebbre esett megőriznie a racionalitását.

– És mik ők? – kérdezte, mielőtt egyáltalán felfogta volna, mit csinál. Ha ő nem hajlandó beszélni a *saját* álmairól, nem kellene faggatnia a férfit az *övéiről*. Ez a titoktartás egyik szabálya, amelyet nagyon is jól ismert: Ne kérdezz, hogy ne kérdeztess!

– Szörnyetegek – felelte egy vállvonással Gabriel, mire Eliza érdeklődése rögtön elillant... Nem a szörnyetegek említésétől, hanem a férfi laza hangnemétől. Aki efféle verbális legyintéssel beszél *szörnyetegekről*, egész biztos, hogy soha életében nem találkozott egyel sem.

– Tudod, az egyik leggyakoribb álomtípus, amiben üldözik az embert – mondta Gabriel, aztán tovább magyarázta a dolgot, Eliza meg csak kortyolgatta a teáját, néha belenyalt a rémálom-fagyijába, a megfelelő helyeken pedig bólogatott, de valójában

oda se figyelt. Már ezer éve kimerítő kutatást végzett az álom-analízis témájában. Akkor sem segített, tudta, hogy most sem fog segíteni, és amikor Gabriel azzal foglalta össze a mondandóját, hogy „az álmok az éber félelmeink manifesztációi” meg hogy „mindenkinek vannak ilyen álmai”, olyan tudálékos és leereszkedő hangnemet ütött meg, mintha ezzel meg is oldotta volna Eliza problémáját.

Eliza legszívesebben ezzel vágott volna vissza: „És gondolom, minden hétéves kap pacemakert is, mert »éber félelmeinek manifesztációi« szívritmuszavarokat váltanak ki belőlük.” De nem tette, mert pontosan az ilyen emlékezetes apróságokat szokták az emberek koktélpartikon ismételtetni.

„Tudtad, hogy Eliza Jones hétévesen pacemakert kapott, mert a rémálmai szívritmuszavarokat okozták?”

„Komolyan? Tiszta agyrém.”

– Szóval mi történt veled? – kérdezte inkább a férfitől. – Mi történt a szörnyetegeiddel?

– Ja, hát, elhurcolták a fivéremet, aztán már békén hagytak. Minden Szent Mihály napján fel kell áldoznom nekik egy kecskét, de ez igazán semmiség ahhoz képest, hogy nyugodtan alhatok.

Eliza felnevetett.

– Honnan szerzed a kecskéket? – kérdezte, mert úgy döntött, belemegy a játékba.

– Van egy szuper farm Marylandben. Igazolt áldozati kecskékkal. De báránnyal is, ha az jobban tetszik.

– Naná, hogy jobban. És mi a fene az a Szent Mihály napja?

– Nem tudom. Azt csak úgy kitaláltam.

Ekkor Elizát egy pillanatra hála érzése járta át, mert Gabriel nem erőltette a témát, és a fagyú meg a tea, de még a férfi tudá-
lékos szövegelése miatti bosszúsága is segített neki, hogy felen-
gedjen. Szívből nevetett, és az azért már valami.

Aztán rezegni kezdett a telefonja az asztalon.

Ki hívhatja őt hajnali négykor? A telefonért nyúlt, de... ami-
kor meglátta a kijelzőn a számot, leejtette – vagy talán *elhajította*.
Nagy *recsenéssel* talált el egy szekrényt, ahonnan aztán lepat-
tant a padlóra. Egy pillanatig remélte, hogy ezzel tönkretette.
Némán, döglötten hevert. Aztán kiderült – *bzzzzzzzzzz* –, hogy
nagyon is működik.

Bánkódott már valaha azon, hogy nem rontotta el a telefonját?

Az a szám volt. Csak számjegyek, név nem. Méghozzá azért
nem, mert *azt a számot* Eliza nem mentette el a telefonjába.
Nem is tudta, hogy emlékszik rá, amíg meg nem látta, akkor
meg úgy érezte, ott volt vele mindvégig, élete minden egyes pil-
lanatában, mióta... Mióta megszökött. Ott volt minden, nem
menekülhetett előle. Hirtelen és brutális gyomrosként érte,
melynek az erejét az évek sem tompították.

– Jól vagy? – kérdezte Gabriel, miközben lehajolt a telefonért.

Eliza majdnem rászólt, hogy „hozzá ne érrj!”, de tudta, hogy
ez irracionális reakció lenne, és még időben visszanyerte az
önuralmát. Ehelyett egyszerűen nem vette el a telefont, amikor
a férfi felé nyújtotta, így végül letette az asztalra. Még mindig
rezgett.

Eliza csak bámulta. Hogyan találták meg? Hogyan? Megvál-
toztatta a nevét. *Felszívódott*. Lehetséges, hogy mindvégig tud-
ták, hol van, és mindvégig szemmel tartották? Ettől a gondolat-

tól egészen elborzadt. Hogy a sokéves szabadság akár illúzió is lehetett...

Megszűnt a rezgés. A hívás hangpostára ment, Eliza szívverése pedig ismét ágyúsortűzre hasonlított: egyik mennydörgés a másikat követte benne. Ki lehetett az? A nővére? Az egyik „nagybácsija”?

Az anyja?

Bárki volt is, Eliza csak egy pillanatig tűnődhetett azon, hogy vajon hagy-e üzenetet – és ha igen, meg meri-e hallgatni –, mielőtt a telefon ismét megrezzent. Nem hangüzenetet kapott. Hanem szöveget:

Kapcsold be a tévét.

Kapcsold be a...?

Eliza mély nyugtalansággal bámulta a telefont. *Miért?* Mit akartak mutatni neki? Még csak nem is volt tévéje. Gabriel feszülten figyelte, és éppen akkor találkozott a tekintetük, amikor meghallották az első sikolyt. Eliza felpattant a székéből, a szíve majd kiugrott a helyéről. Valahol kint hosszú, artikulálatlan kiáltás harsant. Vagy bent? Hangos volt. Az épületen belülről jött. Várjunk. Nem, ez már egy másik sikoly. Mi a franc folyik itt? Az emberek kiáltoznak... döbbenetükben? Örömükben? Borzalmukban? Aztán Gabriel telefonja is rezegni kezdett, Elizáé pedig egy egész sor üzenet érkezését jelezte – *bzzz bzzz bzzz bzzz bzzz*. Ezek a barátaitól jöttek, például Tajtól Londonban, és a dél-afrikai terepmunkát végző Catherine-től. A megfogalma-

zás üzenetenként eltért, de mind ugyanazt a nyugtalanító parancsot fogalmazta meg:

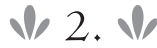
Kapcsold be a tévét.

Látod a híreket?

Ébresztő. Tévé. Most.

Csak az utolsó üzenet volt más. Amikor meglátta, Eliza szeretett volna magzatpózba kuporodni, és kitörlődni a világból.

Gyere haza! Megbocsátunk.

2.

Az Érkezés

Egy pénteki napon, verőfényes napsütésben jelentek meg Üzbegisztán egén, és elsőként a régi selyemúti városban, Szamarkandban látták őket, ahol egy híradós csapat sietett közvetíteni a felvételt... a Látogatókról.

Az angyalokról.

Makulátlan falanxsoraiknak hála könnyen meg lehetett számolni őket. Húsz ötvenes blokk: ezer fő. *Ezer angyal.* Nyugat felé suhantak, olyan közel a felszínhez, hogy a tetőkön és utcákon álló emberek ki tudták venni fehér selyemlobogóik fodrozódását, és hallhatták hárfáik trillázását és tremolóját.

Hárfák.

A felvétel azonnal berobbant. Szerzte a világon rádió- és tévé-műsorokat szakítottak félbe, a hírolvasók zihálva, improvizált szöveggel rohantak a székükbe. Feszültség, rettegés. Elkerekedett szemek, magas és különös hangfekvések. Mindenhol csöngegni kezdtek a telefonok, aztán hirtelen elhallgattak, amikor a mobiltornyok világszerzte túlterhelődtek, majd leálltak. A bolygó

alvó sávja felébredt. Az internetkapcsolatok összeomlottak. Az emberek egymás társaságát keresték, utcák teltek meg. Hangok törtek fel, egymással versengtek, emelkedtek, csúcsra értek. Verekedések voltak. Dalolászások. Zavargások.

Halálesetek.

És születések is. Az Érkezés alatt született babákat „keruboknak” keresztelte egy rádiós, aki azt a pletykát is elterjesztette, hogy valahol az apró testükön toll alakú anyajegy látható. Ez persze nem volt igaz, de az újszülötteken hevesen kutatták az üd-vösség vagy a mágikus erők jeleit.

A történelemnek ezen a napján – augusztus kilencedikén – az idő hirtelen „előtte” és „utána” részekre szakadt, és soha senki nem felejtette el, hol volt, amikor „az” elkezdődött.

Kazimir Andrasko színész, szellem, vámpír és pöcsfej igazából átaludta az egészet, de később azt állította, hogy Nietzschét olvasva elájult – kalkulációja szerint pontosan az Érkezés pillanatában –, és víziót látott a világvégéről. Ez jelentette a kezdetét nagyszabású, de lustán megvalósított, kultuszalapító próbálkozásának, mely viszonylag gyorsan elsatnyult, amikor rájött, hogy mennyi munkát kellene belefeccolnie.

Zuzana Nováková és Mikolas Vavra Ájit Benhadduban, a leg-híresebb marokkói kaszbában voltak. Mik éppen megalkudott

egy antik ezüstgyűrűről – *talán* antik, *talán* ezüst, de biztosan gyűrű –, amikor hirtelen kitört körülöttük a lárma. Erre zsebre vágta a gyűrűt, és egy ideig, titokban, ott is maradt.

A falu egyik konyhájában furakodtak oda a helyiekhez, úgy nézték az arab nyelvű híreket. A kommentárból és a helyiek hitetlenkedéseiből nem sokat értettek, csak abból indulhattak ki, amit láttak. Tudták, mik az angyalok, vagy inkább, hogy mik nem. Ettől még ugyanúgy sokként érte őket az angyalokkal teli ég látványa.

Rengetegen voltak!

Zuzanának támadt az az ötlete, hogy „szabadítsanak fel” egy furgont, amely járó motorral egy turistaétterem előtt állt. A realitás hétköznapi szövete ekkorra annyira megnyúlt, hogy egy közönséges autólopás triviálisnak számított. Egyszerű volt a képlet: Zuzana tudta, hogy Karou nem értesül a világ híreiről, ezért neki kellett figyelmeztetnie. Egy helikoptert is elkötött volna, ha kell.

Esther Van de Vloet, visszavonult gyémántkereskedő, Kénkő egyik állandó társa és emberi gyámjának alkalmankénti, helyettes nagymamája, a masztiffjait sétáltatta antwerpeni otthona közelében, amikor a Nagyasszonyunk harangjait értelmezhetetlen időben félreverték. Nem egészet ütött az óra, de még ha egészet ütött volna is, a harangozás fülsértően izgatottnak, szinte hisztérikusnak tetszett. Esther, akitől nem is állhatott volna távolabb az izgatottság meg a hisztéria, azóta várta, hogy történjen

valami, amióta felgyulladt egy fekete kéznyom egy brüsszeli ajtón, és kiégette a létezésből. Miután arra jutott, hogy ez az a valami, fűrgén hazasétált, kutyái hatalmas nőstény oroszlánokként kísérték.

Eliza Jones a szobatársa laptopján, élő adásban nézte végig az első pár percet, de miután a szerver összeomlott, gyorsan felöltöztek, beugrottak Gabriel kocsjába, és elhajtottak a múzeumhoz. Bár korán volt, mégsem ők érkeztek elsőként, és egyre több kollégájuk özönlött be utánuk, hogy a pincelaboratórium tévéje köré gyűljenek.

Hitetlenkedéstől döbrent és ostoba képpel figyelték az eseményeket, valamint nem elhanyagolható racionális felháborodással, mert hát mégis hogy merészel egy ilyen esemény csak úgy lejátszódni a természetes világ égboltján? Nyilvánvalóan csakis átverés lehetett. Ha az angyalok *igaziak* lettek volna – ami röhejes gondolat –, nem hasonlítottak volna ennyire a vasárnapi iskolák tankönyveiben látható képekhez, nem igaz?

Túl tökéletesek voltak, tehát csakis színjáték lehetett.

– Ne fárasszanak már a hárfákkal – jegyezte meg egy paleobiológus. – Túlzás.

A kifelé mutatott bizonyosság alatt azonban igazi feszültség lüktetett, mert egyikük sem volt hülye, márpedig az átverésméletben gigászi lyukak tátongtak, melyek csak még gigászibak lettek, amikor a híradós helikopterek közelebb óvakodtak az égi sereghez, így a képek tisztábbá és egyértelműbbé váltak.

Senki sem akarta elismerni, de minden olyan... igaznak tűnt. Például a szárnyak. Legalább három és fél méteres fesztávolságuk lehetett, és minden egyes toll egy külön kis lánggal égett. Finom emelkedésük-ereszkedésük, leírhatatlan kecsességük, röptük ereje túlmutatott minden elképzelhető technológián.

– Lehet, hogy a híradás maga az átverés – vetette fel Gabriel.
– Lehet, hogy CGI az egész. *Világok harca* a huszonegyedik századnak.

Néhányan felmordultak, de mintha senki sem vette volna be. Eliza némán figyelt. Az ő rettegése egészen máshonnan táplálkozott, mint az övék, és... sokkal kifejtettebb is volt. Annak kellett lennie. Egész életében növekedett benne.

Angyalok.

Angyalok. A prágai Károly hídon pár hónappal korábban történt incidens után legalább a szkepticizmusa mankójára támaszkodhatott, így elkerülhette az összecsuklást. Az akár átverés is lehetett: felbukkant, majd köddé vált három angyal, semmiféle bizonyíték nem maradt utánuk. Most azonban úgy érezte, a világ azóta is lélegzet-visszafojtva várta, hogy minden kétség eloszoljon. És ő is. És most eloszlott.

A telefonjára gondolt, amelyet otthagyt a lakásában, és azon tűnődött, miféle új üzenetek várhatják rajta. És a rendkívüli, sőtét hatalomra gondolt, amelytől az éjszakába, az álomba menekült. Összeszorult a gyomra, ahogy megérezte elmozdulni a talpa alatt a másik élete futóhomokjára lehelyezett léceket. Tényleg azt hitte, elmenekülhet előle? Ott volt, mindig is ott volt, és az új élet, amelyet arra a régire épített, most csak annyira tűnt tartósnak, mint egy vulkán peremére felhúzott nyomornegyed.

Három órával
az Érkezés után

3.

Életkésztség-választásaink

– Angyalok! Angyalok! Angyalok!

Ezt kiabálta Zuzana, amikor kiugrott a földes lejtőn farolva megálló furgonból. A „szörnyek kastélya” tornyosult előtte: a marokkói sivatagnak az a helye, ahol egy másik világ lázadó serege rejtőzködött, hogy újjáélessze a halottait. Sárból emelt erőd kígyókkal és bűzökkel, hatalmas állatkatonákkal és hullavermekkel. Rom, amelyhez ő meg Mik az éjszaka közepén menekültek. Láthatatlanul. Karou kérésére.

Karou veszett, hajthatatlan kérésére.

Mert... veszélyben volt az életük.

És most megint idejönnek, dudálva és kiabálva? Nem valami éles túlélőösztönre vall.

Karou szárnyatlan repüléssel suhant le a kaszba faláról, kecsesen, akár egy balerina a súlytalanságban. Zuzana teljes erővel futott hegynek felfelé, amikor a barátja leszállt előtte.

– Angyalok – zihálta Zuzana a hírektől felajzva. – A mindenségit, Karou. Az égen. Sok száz. A világ. A feje. Tetejére. Állt!

– Miközben a szavak csak úgy kibuktak belőle, Zuzana meglátta a barátja arcát, és hátrahőkölt.

Mi a szar...?

Kocsiajtó, futólépések, és már Mik is ott volt, és ő is látta Karou arcát. Nem szólt egy szót sem. Egyikük sem szólt. A csend mintha egy üres beszéd-buborék lett volna: az egész teret betöltötte, de szavaknak nem jutott benne hely.

Karou... Arcának felét lilás, sebes-varas dagadás uralta el. Ajka felhasadt és felpuffadt, megtépázott fülcimpáját úgy kellett összevarrni. Ahogy mindenét, amennyire Zuzana látta. Ruháujjait teljesen ráhúzta a kezére, és furcsán gyerekszerű gesztussal szorongatta. Mintegy dédelgette magát.

Durván elbántak vele, ennyi egyértelműen látszott. És csak egyvalaki tehetette.

A Fehér Farkas. *Az a robadék.* Düh öntötte el Zuzánát.

Aztán meglátta őt. Feléjük tartott a dombról lefelé. Mint sok más kimérának, neki is feltűnt lármás érkezésük. Zuzana keze ökölbe szorult. Előrelépett, hogy Thiago és Karou közé álljon, de Mik elkapta a karját.

– Mit művelsz? – sziszegte, miközben hátrahúzta. – Megőrültél? Nincs skorpiófullánkod, mint egy igazi *niik-niik*nek.

Niik-niik – a kiméra beceneve, amelyet a Virko nevű katonától kapott egy Eretzben őshonos, rettenthetetlen háрпиaskorpió után, és bár Zuzana nem szívesen ismerte el, Miknek igaza volt. Inkább volt hárpia, mint skorpió, legfeljebb fél *niik*, és közel sem olyan veszélyes, mint lenni szeretett volna.

És ez ügyben tenni is fogok valamit – fogadta meg ott és akkor. – *Öhm. Amint nem hagyjuk itt a fogunkat.* Mert... *basszus.* Durva

volt ennyi kimérát látni, ahogy együtt rohannak le egy domboldalon. Zuzana *niik-niik*-bátorsága összetöpörödött a mellkasában. Örült, hogy Mik átkarolta – nem mintha abba a hitbe ringatta volna magát, hogy az ő édes hegedűvirtuóza jobban meg tudná őt védeni.

– Kezdem megkérdőjelezni az életképesség-választásainkat –
suttogta a fiúnak.

– Tudom. Miért nem vagyunk szamurájok?

– Legyünk szamurájok.

– Semmi baj – mondta Karou, aztán a Farkas már oda is ért a hadnagyai gyűrűjében. Zuzana állta a tekintetét, és igyekezett dacos képet vágni. Varas kaparásnyomokat látott a pofáján, mire újra feltört benne a harag. Nem mintha szüksége lett volna bizonyítékra Karou támadójának kilétét illetően, de akkor is.

Várjunk csak. Karou tényleg azt mondta, „semmi baj”?

Hogy lehet ez semmi baj?

De nem volt ideje ezen tűnődni, túlságosan lefoglalta döbent hitetlenkedése. Mert Karou mögött nem más öltött alakot a levegőből a tőle megszokott pompával, mint...

Akiva?

Na, ő meg mit keres itt?

Újabb szeráf bukkant fel mellette. Az, amelyik olyan bazi dühösnek tűnt a prágai hídon. Most is bazi dühösnek tűnt, határozottan azt sugallta a jelenléte, hogy „ha csak egy lépéssel közelebb jössz, megöllek”. Kezét kardja markolatán tartotta, tekintete a gyülekező kimérákra szegeződött.

Akiva viszont csakis Karout figyelte, aki... egyáltalán nem úgy tűnt, mint akit meglep a férfi jelenléte.

Egyiküket sem lepte meg. Zuzana próbálta megérteni az előtte lejátszódó jelenetet. Miért nem támadják meg egymást? Azt hitte, a kimérák és a szeráfok már csak *ilyenek* – különösen *ezek* a kimérák és *ezek* a szeráfok.

Mégis mi történhetett a szörnyek kastélyában, amíg ő meg Mik távol voltak?

Közben minden kiméra katona megérkezett, és bár a meglepetés elkerülte a csapatokat, az ellenségeskedés nem. Sokan nem is pislogtak, bestiális tekintetükben iszonyatos, koncentrált rosszindulat lángolt. Zuzana nevetve üldögélt ezekkel a katonákkal, csirkecsont bábukát táncoltatott nekik, ugratta őket, és őt is ugratták. Kedvelte őket. Vagy legalábbis néhányukat. De most mind félelmetes látványt nyújtottak, és úgy tűnt, alig várják, hogy cafatokra téphessék az angyalokat. Szemük Thiagóra villant, majd vissza az ellenségre, és csak várták a nyilván elkerülhetetlen ölőparancsot.

Ám az nem jött.

Zuzanában ekkor tudatosult, hogy visszatartotta a lélegzetét, úgyhogy most kieresztette, mire a testébe állt görcs lassan felengedett. Észrevette Issát a tömegben, és küldött a kígyónő felé egy egyértelmű „mi a szar”-szemöldökfelvonást. Issa választekingete már nem volt olyan egyértelmű. Kurta, kényszeresen bátorító mosolya mögött feszültnek és rendkívül harcra késznek tűnt.

Mi folyik itt?

Karou mondott Akivának valamit halkán és szomorúan – természetesen kimérául, a rohadt életbe is. *Mit mondott?* Akiva

szintén kimérául válaszolt, majd a következő szavait már a Fehér Farkasnak címezte.

Talán azért, mert nem értette a nyelvüket, így aztán arcukat fürkészte, és talán azért, mert már látta őket együtt, és tudta, milyen hatással vannak egymásra, mindenesetre Zuzana egyvalamiben biztos lehetett: az állatkatonáknak ebben a tömegében, ahol Thiago áll a középpontban, a pillanatot valamiért Karou és Akiva uralta.

Sztoikusán, sziklaarccal, egymástól három méterre álltak, jelenleg még csak nem is egymásra néztek, de Zuzánának az az érzése támadt, hogy két mágnes próbál nem mágnesnek látszani.

Ami, ugye, csak egy bizonyos pontig működik.